

עפ"ת (נצרת) 64149-09-14 - סארי בן גמאל צאנורי נ' מדינת ישראל

עפ"ת (נצרת) 64149-09-14 - סארי בן גמאל צאנורי נ' מדינת ישראל מחוזי נצרת

עפ"ת (נצרת) 64149-09-14

סארי בן גמאל צאנורי

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

[01.10.2014]

כב' השופטת אסתר הלמן

החלטה

זוהי בקשה לעיכוב ביצועו של גזר הדין שניתן כנגד המבקש על ידי בית משפט השלום לתעבורה בנצרת (כב' השופטת דלית שרון גרין), בת"ד 2966-04-12 וזאת עד להכרעה בערעור שהוגש על ידו.

המבקש הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של הפקרה אחרי פגיעה ונהיגה ללא ביטוח ודינו נגזר לחודש מאסר לריצוי בפועל, שלא בדרך של עבודות שירות, פסילה בפועל מלנהוג או להחזיק רישיון נהיגה, למשך שלוש שנים בניכוי הפסילה המנהלית וכן לעונשים מותנים ותשלום קנס.

בערעורו, המערער משיג על הכרעת הדין וכנגד חומרת העונש. מנגד הגישה המשיבה ערעור על קולת העונש. שני הערעורים קבועים לדיון ביום 11.11.14.

בבקשה לעיכוב ביצוע גזר הדין נטען כי סיכויי הערעור טובים, כי בזמן שחלף מאז העבירות המיוחסות לו ועד לגזירת דינו היה משוחרר, ללא כל תנאים וכי יגרם לו נזק חמור באם עונשו לא יעוכב.

המשיבה הגישה תגובתה לבקשה, בה היא הסכימה לעיכוב עונש המאסר בהתחשב בכך שהעונש נגזר לתקופה של חודש ימים בלבד ונוכח העובדה שהמשיבה הגישה מצידה אף היא ערעור על קולת העונש. באשר לרכיב הפסילה, התנגדה המשיבה לעכבו מאחר והמבקש הורשע בעבירת הפקרה אחרי פגיעה ונדון לפסילה בת שלוש שנים, המהווה עונש מינימאלי שנקבע לעבירה זו בחוק (סעיף 40 לפקודת התעבורה). בנוסף, נטען כי המבקש הורשע בעבירה של נהיגה ללא ביטוח בהתאם להודאתו, כאשר העונש המינימאלי הקבוע בחוק (סעיף 2 (א) לפקודת ביטוח רכב מנועי תש"ל-1970) הינו פסילה למשך שנה.

המשיבה מפנה לשיקולים שנקבעו בע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, ולפסיקה שניתנה בעקבותיו, מהם עולה כי אין מקום לעכב את עונש הפסילה. לעמדתה, מאחר והערעורים בהליך זה נקבעו ליום 11.11.14, לא יגרם למבקש נזק בלתי הפיך עם יפסל רישיונו עד לשמיעת הערעור.

בתגובה לטענות המשיבה, טען ב"כ המבקש כי בתי המשפט לא נוהגים להטיל עונשי פסילה בפועל בגין העבירה של נהיגה ללא ביטוח תקף, כשלעצמה והציג פסיקה התומכת בטענה זו.

לאחר שבחנתי את נימוקי הבקשה ונסיבות המקרה, שוכנעתי כי דין הבקשה להתקבל.

על פי פסיקת בית המשפט העליון, כאשר מדובר בפסילת רישיון נהיגה הנטייה היא שלא להיענות לבקשה לעיכוב ביצוע גזר הדין, כדי שלא לאפשר למי שהורשע בעבירות תעבורה לחזור ולנהוג בכביש תוך סיכון הציבור "באיזון בין האינטרס הציבורי לעניינו של הנאשם מכריע השיקול הראשון, ויש לכך השלכה ישירה על השיקולים בבקשת עיכוב ביצוע עונש פסילת רישיון". (ע"פ 4853/06 לוינסון נ' מדינת ישראל (22.6.2006)) כאשר מדובר בעיכוב ביצוע שלילת רישיון נהיגה, נקודת האיזון בין האינטרס הציבורי בריצוי מידי של העונש לבין השיקולים התומכים בעיכוב ביצועו שונה, נוטה, ביתר שאת, לביצוע מידי של העונש (ע"פ 6341/04 הר אש נ' מדינת ישראל (10.08.2004)). הדברים נכונים גם כאשר מדובר בערעור על הכרעת הדין, ככל שסיכויי הערעור אינם גבוהים וקיימים טעמים נוספים המצביעים על מסוכנות המבקש. (בש"פ 5699/13 בן לולו קפלן נ' מדינת ישראל, (23/08/2013)).

דומה שסיכויי הערעור אינם גבוהים, הואיל וטענות הערעור מכוונות כלפי ממצאיו העובדתיים של בית המשפט קמא, אשר נקבעו על סמך התרשמותו מן העדים שהופיעו בפניו ובהתחשב בגדר המחלוקת שבה היה על בית המשפט קמא להכריע. יחד עם זאת, לא ניתן לומר שסיכויי הערעור קלושים וקיימים נימוקים המטים את הכף לטובת קבלת הבקשה: למבקש לא יוחסה אחריות לתאונה, עברו התעבורתי איננו מכביד, רישיונו לא נשלל כל עת שההליך נוהל בבית המשפט קמא והדין בערעור ישמע בזמן הקרוב.

סוף דבר, רכיב המאסר בפועל עוכב, בהסכמת המשיבה. מן הטעמים המפורטים לעיל, אני מורה גם על עיכוב רכיב הפסילה בפועל עד להכרעה בערעור. המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים, בדחיפות.

ניתנה היום, ז' תשרי תשע"ה, 01 אוקטובר 2014, בהעדר הצדדים.